

Lloyd Glenn



Dana 22. srpnja bio sam na poslovnom putu za Washington, DC. Sve je bilo sasvim uobičajeno, dok nismo sletjeli u Denveru radi presjedanja. Dok sam vadio svoje stvari iz kabine iznad glave, čuo sam poziv za gospodina Lloyda Glenna da se odmah javi predstavniku zrakoplovne kompanije.

Nisam razmišljao o tome dok nisam došao do izlaza iz zrakoplova, gdje sam vidio kako jedan gospodin pita svakog muškarca da li je on gospodin Glenn. Tog trenutka shvatio sam da nešto nije u redu i srce mi je sišlo u petu. Kad sam izišao iz zrakoplova prišao mi je mladić ozbiljnog izraza lica i rekao:

"Gospodine Glenn, dogodila se nezgoda u vašoj obitelji. Ne znam što se dogodilo, niti o kome se radi, no odvest ću Vas do telefona da nazovete bolnicu." Moje srce je divlje tuklo, no uspio sam se primiriti.

Ukočeno sam slijedio tog stranca do telefona odakle sam nazvao broj bolnice koji mi je dao. Prebacili su moj poziv do traumatskog odjela gdje su mi rekli da je moj trogodišnji sinčić bio nekoliko minuta prignječen automatskim garažnim vratima, te da ga je moja žena pronašla mrtvog.

Susjed, koji je liječnik, pružio mu je prvu pomoć, a liječnici, hitne pomoći nastavili su s postupkom oživljavanja dok su Briana prevozili u bolnicu. Do trenutka kad sam nazvao Brian je već bio vraćen u život i liječnici su smatrali da će ostati na životu, no nisu znali kakva su oštećenja pretrpjeli mozak i srce. Objasnili su mi da su se vrata potpuno zatvorila na njegovoj prsnoj kosti iznad srca. To je bilo vrlo opasno.

Nakon što je razgovarala s medicinskim osobljem, moja supruga je zvučala zabrinuto, no ne i histerično, i mene je utješila njena mirnoća. Moj let natrag činio se kao da traje čitavu vječnost, no konačno sam stigao u bolnicu šest sati nakon što se dogodila nesreća.

Kad sam ušao na odjel intenzivne njege, ništa me nije moglo pripremiti za prizor koji ću ugledati. Moj je mali sinčić mirno ležao na velikom krevetu sa cijevima i monitorima svuda oko njega. Bio je priključen na respirator. Pogledao sam svoju ženu koja je stajala pored kreveta i pokušavala mi uputiti ohrabrujući smiješak. Sve je izgledalo kao strašan san.

Čuo sam mnoštvo podataka i okvirna očekivanja liječnika.

Brian će ostati na životu, a preliminarni pregledi su ustanovili da mu je srce dobro - dva čuda jedno za drugim. No samo će vrijeme pokazati da li je njegov mozak pretrpio kakvo oštećenje. Kroz sate koji su se činili beskonačnima, moja je supruga bila mirna. Osjećala je da će Brian na kraju ipak biti dobro. Uhvatio sam se za njezine riječi i vjeru kao za pojas za spasavanje.

Čitavu tu noć i sljedeći dan Brian je bio bez svijesti. Činilo se kao da je prošla čitava vječnost otkad sam dan ranije krenuo na poslovni put. Konačno, u dva sata poslije podne, moj se sin vratio k svijesti i uputio mi najljepše riječi koje sam ikad čuo. "Tata, zagrli me", rekao je ispruživši svoje malene ručice prema meni. Potekle su mi suze.

Sljedećeg dana ustanovljeno je da Brian nema nikakvih neuroloških ili fizičkih oštećenja, i priča o njegovom čudesnom ozdravljenju proširila se čitavom bolnicom. Idućeg dana odveli smo Briana kući. Ne možete zamisliti kakvo duboko poštovanje prema životu i kakvu ljubav nebeskog Oca osjećaju oni pored kojih smrt prođe tako blizu.

Narednih dana u našem domu je vladala posebna atmosfera. Naše dvoje starije djece puno se više zbližilo sa svojim mlađim bratom. Moja supruga i ja postali smo puno bliži jedno drugome, i svi zajedno smo postali puno bliskiji kao obitelj. Život je nastavio ići puno mirnijim ritmom. Izgledi za budućnost činili su se jasnijima, a ravnotežu je bilo puno lakše ostvariti i zadržati. Osjećali smo se jako blagoslovljenima. Naša zahvalnost je bila iskrena i beskrajna. No, priča još nije gotova!

Gotovo mjesec dana nakon nesreće, Brian se probudio iz svog poslijepodnevnog sna i rekao: "Sjedni, mama. Imam ti nešto za reći." U toj dobi Brian je obično govorio kratke rečenice, tako da je ova duga rečenica iznenadila moju suprugu. Sjela je pored njega na postelju, i on je započeo svoju nevjerojatnu priču.

"Sjećaš li se kad sam se zaglavio ispod garažnih vrata? Bila su jako teška i stvarno me jako boljelo. Zvao sam te, ali me nisi čula. Počeo sam plakati, ali tada je boljelo još više. A onda su došle "ptičice"." "Ptičice?" zbunjeno je upitala moja supruga. "Da", odgovorio je Brian. "Ptičice su zašuštale i uletjele u garažu. One su se pobrinule za mene." "Jesu?" "Da," odgovorio je, "jedna ptičica je otišla i dovela tebe. Otišla ti je reći da sam se zaglavio ispod vrata."

Sladak osjećaj pun poštovanja ispunio je sobu. Duh je bio tako snažan, a ipak lakši od zraka. Moja supruga je shvatila da trogodišnjak nema predodžbu o smrti i duhovima, tako da je on govorio o bićima koja su došla s drugog svijeta kao o "ptičicama", jer su se kretala zrakom kao

i ptice kad lete.

"Kako su izgledale ptičice?" upitala je moja supruga. Brian je odgovorio: "Bile su tako lijepe. Bile su obučene u bijelo, skroz bijelo. Neke od njih su imale i zeleno i bijelo. No neke su nosile samo bijelo." "Jesu li što rekle?" "Da", odgovorio je. "Rekle su mi da će beba biti dobro."

"Beba?", zbunjeno je upitala moja supruga. Brian je odgovorio: "Beba koja je ležala na podu garaže."

Nastavio je: "Ti si izišla, otvorila garažna vrata i otrčala do bebe. Rekla si bebi da ostane, da ne ode."

Moja se supruga skoro srušila kad je ovo čula, jer je zaista prišla k Brianu, klekla do njegovog tijela i vidjevši njegova zdrobljena prsa prošaputala: "Nemoj nas ostaviti, Briane, molim te, ostani ako možeš." Dok je slušala Briana kako joj govori riječi koje je ona izgovorila, shvatila je da je njegov duh izišao iz tijela te da je on odozgo gledao na ono malo beživotno tijelo.

"Što se tada dogodilo?" upitala je. "Otišli smo na put," rekao je, "daleko, daleko, daleko odavde." Razmišljajući je pokušavao izreći stvari za koje se činilo da nema riječi. Moja supruga ga je pokušala smiriti i utješiti, te mu dati do znanja da će sve biti u redu. Borio se želeći reći nešto što mu je očigledno bilo vrlo važno, no za što mu je bilo teško pronaći prikladne riječi. "Odletjeli smo u zrak jako brzo. One su tako lijepe, mama", dodao je. "I tamo ima puno, puno ptičica." Moja je supruga bila zapanjena. Slatki duh utjehe još ju je više obavio. Brian je nastavio dalje rekavši joj da su mu "ptičice" rekle da se treba vratiti i svima reći o njima. Rekao je da su ga dovele natrag kući i da su tamo bila velika vatrogasna kola i kola hitne pomoći. Čovjek je vozio bebu na bijelom krevetu i on mu je pokušavao reći da će beba biti dobro, no čovjek ga nije mogao čuti. Rekao je da su mu ptičice rekle da treba ići s kolima hitne pomoći, no da će one ostati uz njega. Rekao je da su tako lijepe i miroljubive, te da nije htio ići natrag. Tada je zasjalo jarko svjetlo. Rekao je da je bilo tako žarko i toplo, te mu se jako dopalo. Netko je bio u tom jarkom svjetlu. Zagrlio ga je i rekao mu: "Volim te, ali moraš ići natrag. Trebaš igrati nogomet i reći svima o ptičicama." Tada ga je osoba u jarkom svjetlu poljubila i mahnula mu na rastanku. A onda je nešto zašuštalo i svi su nestali u oblacima.

Priča se nastavila još sat vremena. Rekao je da su "ptičice" uvijek s nama, ali ih mi ne vidimo jer gledamo svojim očima, i ne čujemo jer slušamo svojim ušima. No one su uvijek tu, možeš ih vidjeti jedino tu (stavio je ruku na srce). One nam šapuću stvari da nam pomognu činiti ono što je ispravno jer nas toliko vole. Brian je nastavio, izjavivši:

"Ja imam plan, mama. Ti imaš plan. Tata ima plan. Svatko ima plan. Mi svi trebamo ostvariti taj plan i održati svoja obećanja. Ptičice nam pomažu u tome jer nas jako vole."

U narednim tjednima Brian nam je često dolazio i pričao ponovo i ponovo tu istu priču ili njene pojedine dijelove. Priča je uvijek ostajala ista. Pojediniosti nisu nikad bile izmijenjene niti ispričane krivim redoslijedom. Nekoliko puta je ispričao dodatne pojediniosti i pojasnio poruku koju je već bio prenio. Nismo se mogli prestati čuditi kako je mogao ispričati takve detalje i govoriti iznad svojih mogućnosti kad je govorio o svojim "ptičicama". Kamo god je išao, pričao je strancima o "ptičicama". Začudo, nitko ga nikad nije čudno pogledao dok je govorio o tome. Ljudi bi ga uvijek nježno gledali i smješkali se.

Neki ljudi postanu prijatelji i ostanu s nama neko vrijeme ... te ostave prekrasne tragove u našim srcima ... i nakon toga više nismo isti jer smo dobili dobrog prijatelja! Jučer je prošlost. Sutra je nepoznanica. Sadašnjost je dar. Živi i uživaj u svakom trenutku ... ovo nije generalna proba!